

UITSTAP NAAR SJIRAP

Voor prinses Neva

- Vanessa

Voor Andreas

- Emilie

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Vanessa Gerrits

Uitstap naar Sjirap

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Emilie Timmermans

Omslagontwerp: Clavis Studio en Emilie Timmermans

Trefw.: reizen, dromen, fantasie

NUR 282

ISBN 978 90 448 5526 5

D/2024/4124/284

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

A decorative border surrounds the text, featuring stylized floral and bird motifs in each corner. The birds are depicted with wings spread, and there are small 'x' marks scattered throughout the border.

Vanessa Gerrits

UITSTAP NAAR SIJRAP

*Met illustraties van
Emilie Timmermans*

Clavis
5

*Lees vreemde woorden achterstevoren,
zo gaat hun boodschap niet verloren.
Is het woord dan nog steeds een beetje raar?
Een woordenboek Frans-Nederlands helpt wonderbaar!*

1

WEG ZIJN WE

‘Neeeeeeeeeee!’

Neela schreeuwde de hele auto bij elkaar. Haar ouders hadden haar voor de gek gehouden! Ze hadden gelogen!

‘Dat was niet liegen,’ loog mama voor de tweede keer. ‘We hebben gewoon niet de hele waarheid verteld.’

Neela kruiste haar armen en besloot dat ze dat óók liegen vond. Behalve wanneer zij het zelf deed, misschien.

‘We gaan er elk jaar al heen,’ zei haar pluspapa Kevin vanaf de passagiersstoel. ‘Je bent er intussen wel te oud voor. En er is meer in Parijs dan Dis...’

‘Nietes!’

Neela’s onderbreking werd kunstig genegeerd. Mama zuchtte. Kevin glimlachte en lipte **S-O-r-r-y** naar haar op de achterbank.

Maar alle sorry’s ter wereld konden deze vakantie niet meer redden. Dit werd de langste week

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo
oooooooooooooooooooooooooooooooooooo
oooooooooooooooooooooooooooooooooooo
ooooooooooooooooooooooooooooit.

Ooit.

Op de lege autostoel naast haar – waar Neela altijd graag een broertje of zusje had zien zitten – lagen brochures over saaie plaatsen.

Saaie plaatsen waar mama en Kevin haar mee naartoe zouden sleuren. In Parijs. De stad. Niet het pretpark. Bah!

Neela staaarde uit het raam met een boze frons.

Hoezo was ze te oud voor haar favoriete pretpark? Er waren ritjes waar ze nog niet eens in mocht! Dan was ze dus nog helemaal

NIET te oud.

‘Is het nog ver rijden?’

‘Anderhalf uur,’ antwoordde Kevin.

Mama klopte op zijn arm, alsof hij dat niet had mogen zeggen. ‘Hij bedoelt dat het niet lang meer is,’ verbeterde ze hem.

Neela vond het grappig wanneer mama Kevin verbeterde alsof ze zijn schooljuffrouw was. Zelf had hij geen kinderen. ‘Dus hij moet het nog leren,’ zei mama soms.

Jammer. Ze had heel graag een plusbroer of pluszus gehad.

Dan had ze de oneindige saaiheid van Parijs tenminste met iemand kunnen delen.

Nu stond ze er alleen voor. Neela en mama en Kevin en een koffer vol kleren en een achterbank vol saaie brochures over een saaie stad.

Misschien kon ze proberen te ontsnappen en een metro nemen naar haar lievelingspretpark. In Parijs had je overal metro’s. Die reden onder de grond en brachten je naar waar dan ook.

Wie weet zelfs naar haar favoriete plek ...

WIE NIET WEG IS, IS GEZI

Neela werd wakker in het midden van de nacht. Dat was raar. **Héél raar!**

Ze was toch helemaal niet gaan slapen? Ze lag toch helemaal niet in haar bed, of in dat van het hotel waar ze zouden overnachten?

Nee. Nog steeds zat ze in mama's auto, al zat Kevin niet meer op de passagiersstoel. En mama was zelf ook weg.

'Mama?'

Ze wachtte enkele tellen – acht, negen, tien – op een reactie, maar er kwam niets. Er kwam niemand. En toen ...

'Ruojnob!'

Een meisje met een half geschminkt gezicht zat naast haar op de altijd halfllege achterbank. Ze zag eruit alsof ze oud genoeg was om Neela's babysitter te zijn.

Veertien of vijftien of zestien, misschien? Het was moeilijk te zeggen met dat halve gezicht vol make-up. De ene kant zag er ouder uit dan de andere, maar ze waren allebei mooi.

‘Wat zeg je?’

Ruojnob. Zo zeggen wij goeiedag. Dus hallo, ik ben Gezi.
‘Euhmmmmmm ...’

Neela begreep er niets van. Waren haar ouders weggegaan en hadden ze een babysitter ingehuurd om op haar te letten? In de auto? Ze keek van Gezi’s halve gezicht naar haar hele kleren.

Het oudere meisje droeg een sprookjesachtige jurk van het allerlichtste roze. De kleur van ballerina’s en verse suikerspin.

Was ze een artiest? Zoals de goochelaars en clowns die soms op Neela’s verjaardag optraden? Maar die artiesten verschenen meestal op een podium in de tuin. Niet naast haar op de achterbank. En ze was natuurlijk ook pas in november jarig.

Geen verjaardagsverrassing dus.

‘Waar zijn mijn ouders?’

‘Geen idee. Hoe zien ze eruit? Oud en saai, zoals alle ouders?’

Neela fronste. Zagen alle ouders er oud en saai uit? Misschien wel een beetje.

‘Kevin heeft een snor en mama lijkt op mij, maar dan ouder.’ Met haar vingers trok ze lijnen op haar gezicht die rimpels moesten voorstellen.

Maar Gezi trok gewoon haar schouders op. ‘Ik weet niet waar ze zijn, alleen waar wij zijn.’

‘Oké ... Waar zijn wij dan?’

‘Dat weet ik wel! Je bent in Sjirap. *Eunevneib!*’